

TIL JØRGEN !

At vente et barn og det er allerførste,
det er for en kvinde i livet det største.
For hidtil jo alting om selvet sig drejed',
og så blev det barnets sundhed, der vejede'.

En efterårsdag af de allermest flotte
jeg hjemad fra lægen pedalerne trådte.
Der var ingen tvivl, nu et barn var i vente.
Med undrende glæde jeg faktum erkendte.

Mit barn skulle være perfekt jeg bestemte,
og så var det vigtigt, jeg ingenting glemte.
Sund kost, mineraler – dertil vitaminer
samt masser af æbler og af appelsiner.

Du trivedes fint, og en dag var du rede,
Nu ville du være i verden til stede.
En morgen vi ankom til fødeklinikken,
men her blev vi begge skam ladet i stikken.

For kaffe sku' jord'mo'ren have i tide.
" Den fødsel ta'r timer ", lod hun mig vide.
Men du ville fødes – med klokken jeg ringed',
dog slet ingen hørte, det klinged' og klinged.

Tilfældigvis, heldigvis det altså skete,
en hjælper hun syntes, hun os ville se te',
og så var du født – helt i orden – ku' skriges.
Og nu var verden en fryd uden lige!

Din far kom og sa', at du var noget særligt,
og at du så ud til at have det herligt.
Han fandt, det var fint, fødslen SÅ let var gået,
men DET havde han ikke rigtig forstået.

Vi snart kom så hjem, og vi alt kunne klare,
men alt gik så let skulle slet ikke vare.
Hvor flink du end var til at sutte og drikke,
beholde det i dig det kunne du ikke.

Vor læge bedyred, du slet intet fejled'.
Med masser af råd han mig blot gennemhegled'.
Du tabte i vægt, og var blevet så stille –
jeg fandt det var farligt - med livet at spille.

Nu kunne mig ingenting holde tilbage,
 jeg uden en henvisning valgte at tage
 med dig i din vogn ned til amtssygehuset,
 men der blev jeg afvist – ja, helt overfuset.

Så kasted' du op – og det højt op i luften,
 og endelig, endelig sejred' fornuften.
 Vi begge blev indlagt og det med det samme –
 vor læge han burde sig virkelig skamme.

De stillede hurtigt en klar diagnose.
 Det var en af pylorus farlig stenose.
 En operation kom slet ikke på tale,
 for dengang var indgreb på småbørn fatale.

Med tre timers mellemrum sutte og drikke.
 Kun lidt blev dernede, men alt gjorde ikke.
 Du tabte dig stadig - der var kun at vente - -
 og angsten blev større, til underet hændte - -

En dag tog du på - nogle gram ikke mange.
 Det lettede trykket hos mig, der var bange.
 Men tid tog det, faktisk var sommeren gået,
 før sygdommen den var totalt overstået.

Så gik det rask frem, og normalvægt du nå'de.
 Du legede glad og var frisk på hver måde.
 Men sove om aft'nen du slet ikke ville.
 Det hjalp du fik lys, for så leged' du stille.

En dag sad du flot – var til kravlgård egnet,
 men det gik nu ikke, som det var beregnet.
 Du ville i bur skam da slet ikke være,
 Nej, straks ud på gulvet for kravle at lære.

Du skabe og skuffer for alt muligt tømte.
 Om sætte på plads du da slet ikke drømte.
 Du var kun et år, da af ord du ku' mange.
 Men gå det var mere, end vi ku' forlange.

Med legetøjsbiler og fly du helst leged',
 og masser af slagsen du heldigvis ejed',
 men havned' hos lægen med hul på en finger,
 og skyld i det var helikopterens vinger.

Og kort tid derefter så kom du tilbage.
 Nu var det med gråd og en ynkelig klage,
 for to fingre sad i en bilrude fastklemmt,
 og skære dem fri de var slet ikke ret nemt.

Tænk endnu engang lægens hus vi betrådte.
 Din arm var af led, og han ordne den måtte.
 Jeg løfted' i arme – du op til mig ville,
 men løfte i arme kan altså gå ilde.

Hvad lægen mon tænkte, jeg kan ikke vide.
 Måske var det godt, at vi flytted' i tide.
 I Hvidovre bo var der langt mere held ved –
 på nær du et skab bare over dig vælted'!

Du kravlende leged' med CHICO, airedalen,
 og TROLD missekatten, der svinged' med halen.
 De dejligste krøller sig snoed' og dansed',
 Og snart gennem huset du svinsed' og svansed'.

Da Jane blev født, vil jeg sige helt ærligt,
 Du syntes vist ikke, det var noget særligt.
 ”En sød lille Old, skal vi hjem ikke køre?”
 Det måtte jo Jane fra etårs bror høre!

Men Jane var hurtig til lege at lære
 Og hun kunne snart det der skrækkeligt svære
 at gå, hvad for dig var en lang række kvaler.
 Til gengæld blev Jane kun langsomt en taler.

Vi flytted' til Odense, fandt kammerater,
 som boede nær og til leg straks parat var.
 I leged' med Lise og Karen Margrethe,
 Poul Erik og Per – og I legetøj spredte.

Med Jane du gik på en fin danseskole.
 I fint tøj du mødte og Jane i kjole.
 I ballet sku' åbne – men ingen opdukked'.
 Jeg først skulle lige ha' begge bestukket.

I lærte at cykle, og skak ku' du spille,
 til trods for i grunden at være for lille.
 En fynsmester let over dig kunne vinde,
 men tabe det havde du ikke i sinde.

Du sad på en pude for godt spil levere,
 og mesteren glemte sig helt koncentrere.
 Da lød der et MAT fra en lille drengs stemme.
 Det tror jeg, den mester fik svært ved at glemme.

Vi tit Friluftsbadet om som'ren besøgte.
 I lærte at svømme og vandet ej frygte.
 Og mormor en masse af mad, slik medbragte.
 Vi nød det, vi guffed', og ih, hvor det smagte.

Og så blev det tid til i skole at komme.
 Med friheden var det desværre nu omme.
 Det viste sig snart, du ku' godt li' at lære,
 Og flittigt du slugte det lette – det svære.

To søstre du fik. Du var syv, da kom Lone.
 Den forskel i alder, den må jeg betone,
 for Lone hun var altså alt alt for lille
 til lege med drenge, som tit er ret vilde.

Da ti år du var, kom der endnu en pige.
 Tre søstre er mange. Det kan man godt sige.
 Fra Jane og Lone og Lotte du plejed'
 at køre til Sten – med en ligemand leged'.

Vi Spanien rundt med vor campingvogn gjorde.
 Af rejser at være – det var den helt store.
 Vi leged' med aber på Gibraltars klipper
 og sejlede ud med en Middelhavsskipper.

En dag blev helt ændret familielivet –
 det liv, som vi alle fandt, var så givet.
 Fra nu af var slet ingen ting mer' det samme.
 og dig, netop dig, skulle hårdest det ramme.

Et løfte om børnene sammen blev drejet.
 Med tvang og med trusler og velovervejet
 man vandt over mig, der var ægteskabsbryder,
 og ikke just var en stor rettighedsnyder!

Det gjorde så ondt. En sag så ubærlig.
 En søn i ens liv bliver aldrig undværlig.
 Min trøst var, din fremtid jeg ikke spolered'.
 Godt var, om mod jura du rask galopered'.

Trods alt - der dog vendte en god tid tilbage.
 Du kom jo, vi rejste i herlige dage.
 Til England og Grækenland – varmt var i solen –
 til Sverig' på telttur og ofte i Polen.

Med Edmund til Kepnekaise du sejled'.
 Ved læsning i fartplanen slemt I fejled.
 Tilbage til fods var I nødt til at vandre.
 I skulle jo gerne nå hjem til os andre.

I traskede af gennem myggenes rige
 og lærte, hvad tørsten og sult det vil sige.
 Men venlige lapper jer hjælp ville skaffe.
 I dyngvåde, trætte fik rå fisk og kaffe!

I Polen du lærte en hel del af sproget.
 Så let det at lære betød virk'lig noget.
 Young Kennedy derfor man ofte dig kaldte.
 Det passede, fandt man og derfor det valgte.

Maria blev født som en ny lille spire –
 af søstre du var nu helt oppe på fire.
 Så pigernes verden du lærte at kende.
 Få brug for den visdom det kunne jo hænde.

Så blev du student, og i Århus studered'.
 I weekenden kom du til Als og servered'.
 På kroen til bal kom fra Nordals en pige,
 og hun blev din skæbne – et held vil vi sige!

Det endte med bryllup – vi alle var buden.
 Vi fryded' os over, at Anni var bruden.
 Vi følte jo, hun var den rigtige pige –
 var køn og var klog og så festlig tillige.

Vi rejste en tur helt til Nordnorge sammen.
 Den tur for os fire var ren fryd og gammen.
 Med flyvemaskiner vi fløj op langs kysten.
 Vi nød det og tabte skam slet ikke lysten

før kommet vi var nær den russiske grænse,
 hvor russerne stirred' med blikke intense,
 da vi traved' rundt midt i solskin om natten –
 i pinsehumør lo ad ditten og datten.

Fra Kirkenes by tog vi vid're til Nordkap.
 Berusende syn – ja, man bliver helt ordknap!
 Tænk, hvalbøf nedsvælgede du og din Anni!
 Vi sad ganske stille og tænkte: Hvor kan de?

I Risskov I valgte en rede at bygge.
 Da huset var købt, Anni straks skabte hygge.
 Men snart til et langt større hus I så flytted' –
 det lå ganske nær, men var bedre udnyttet.

Ideen var god, for en børneflokk fylder.
 de kræver skam masser af skabe og hylder.
 Først fik I to sønner, og drenge er sagen,
 men til lille Lisbeth man sjældent så magen!

Du blev advokat, specialet famil'jer.
 Du skrevet har meget – især sidste viljer.
 For Højesteret fik du lov til at møde,
 og tiden for dig blev med vækst og med grøde.

Computeren kom, og du så med det samme,
 at her fik du skænket den rigtige ramme.
 Kun afbrudt af foredrag, forelæsning
 Var skærmen nu blevet din daglige græsning.

Du kendt blev af mange som skærmadvokaten,
 og masser af ting klared' du fra "Privaten".,
 så årets juristpris du virk'lig fortjente –
 samtidig ku' Utzon sin byggepris hente!

Det viste sig Ulrik i fodsporet fulgte,
 som du havde lagt for ham frem – ikke skjulte.
 Og Ulrik har viden, er flittig og dygtig.
 Det skader jo ikke, han også er kløgtig.

Da Ulrik sin tandlæge Selma så mødte,
 det endte for de to med sammen at flytte,
 og sammen de fik jo den lile Johannes,
 en fryd for sin farmor og farfar må sandes.

Forretningsmand er skam i Anders indbygget.
 Hvad Anders end gør, er det altid vellykket.
 Et Lasertryk skabe er ikke for alle –
 for tusinde ting kan jo let forefalde.

Da Lisbeth vil forske i psykologien,
 så er det da godt, at hun har energien.
 Som forkæmper Lisbeth altid er gået -
 for dyr, for natur og for verdensfred stået.

Til Anni og dig går igen jeg tilbage.
 Jeg ønsker jer masser af solfyldte dage,
 for nu er det da blevet helt gode tider,
 I laver præcis lige det, som I gider.

Det bedste er golf på de dybgrønne baner.
 Her glemmer man let alle pligter og planer.
 Når boldene kvikt gennem luftlaget iler,
 så er det en fryd, og I efter dem iler.

Til spansk går I begge og læser det flittigt.
 I er tit dernede, derfor er er det vigtigt,
 at vide, hvad lomo de cerdo betyder,
 imens I cerveza de baril'en nyder.

Vi ynder at høre, hvad I to nu laver!
 Vi takker jer også for dejlige gaver!
 Vi nyder at se, at I godt jer befinder!
 Vi nyder skam også en skøn række minder!